

Bibliaóra – 2023. november 21.

Előfohász: „Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpá és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Az Úr segített el bennünket egészen idáig (ISám 12,7)!” Ámen.

Ének: 136. zsoltár: „Dicsérjétek az Urat ...”

Előima: Köszönjük Végtelen Irgalmú Atyánk a Jézus Krisztusban, hogy Tiéd a dicsőség. Ragyogás és fenség ölel körbe Téged, és mi sokszor nem tudjuk, hogy kivel állunk szemben tisztátalan voltunkban. Jövünk Eléd, mint papjaid, akiknek szükség van a bűnbánat tartására és a bűnbocsánat elnyerésére. Nélküled, drága Főpapunk elveszünk. Általad, drága Főpapunk újul meg az életünk. Téged is küldött az Atya, hogy életünk legyen. Bennünket is küldj, hogy minél többeket megnyerjünk Neked, hogy mások is meglássák, „milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk a szerető mennyei Édesanya, hiszen az Ő gyermekeinek neveztetünk (ld. IJn 3,1).” Így áldj meg bennünket ebben a közösségben és hallasd szavad, hogy egyedül az egyengesse életünk ösvényeit Újjáteremtő Lelked által. Ámen.

Ószövetségi alapige: Malakiás próféta könyve 2. fejezet, 1-9. versei: *„Most azért nektek szól ez a figyelmeztetés, ti papok! Ha nem hallgattok rá, és nem szívlelitek meg, ha nem dicsőítitek nevemet – mondja a Seregek Ura –, akkor átkot bocsátok rátok, átokká változtatom a nektek adott áldásokat. Bizony, átokká változtatom, ha nem szívlelitek meg ezt. Én megátkozom áldó karotokat, szemetet szórok arcotokba, ünnepeitek szemetjét, és kihordanak benneteket a szemétre. Akkor megtudjátok, hogy azért küldtem nektek ezt a figyelmeztetést, hogy érvényben maradjon a Lévível kötött szövetségem – mondja a Seregek Ura. Szövetségem volt vele, élet és békesség szövetsége. Azért adtam neki, hogy féljen engem. Félt is, és remegve tisztelte nevemet. Igaz tanítás volt a szájában, és nem volt álnokság az ajkán. Békességben és becsületesen élt előttem, és sokakat megtérített a bűnből. Mert a pap ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő! De ti letértetek erről az útról, és tanításotok miatt sokan elbuktak. Megrontottátok Lévi szövetségét – mondja a Seregek Ura. Ezért én is megvetetté és megalázottá teszek benneteket az egész nép előtt, mert nem ügyeltetek útjaimra, és személyválogatók vagytok, amikor útmutatást adtok.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Malakiás próféta könyve arról tanúskodik, hogy a fogságból hazatért zsidók kételkedtek Isten szeretetében és igazságában, éppen ezért lassan, de biztosan elveszítették reménységüket. A nagy Király azonban érkezik, megítéli sajátjait, de

meg is újítja és meg is áldja népét. Hol csúszott hiba a gépezetbe? A felolvasott igénk folytatja az előző rész felsorolásait a papok ellen, ugyanis mindig fejtől bűzlik a hal. Isten fensége és az Úr dicsósége nem játszott kulcsszerepet a papok életében. Szomorú! Az Úr épp ezért óvintézkedéseket tesz. Első lépése személye iránt éppen az áldások beszüntetése. A papok az Ószövetségben közvetítették Isten áldását. Ez volt Áron fiainak a fő feladata: *„Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könnyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! Így mondják ki a nevemet Izráel fiai felett, és én megáldom őket (IVMóz 6,23-27).”* Ezzel szemben az áldások átokká változnak, ha a papok szíve nem hajlik az Úr irányába. Érvényét veszti az áldás, sőt... Hiteltelenné válik a szolgálat. Elértéktelenedik az a közösség, ahol Isten áldása nem terjed ki a népre. Rosszra fordul a nép sorsa, mert Isten elfordítja orcáját népétől.

A következő ítélet nyilvános megszégyenítésről beszél: kihordanak benneteket a szemétre. Isteni megcsúfolása a szolgálatnak, ahogyan Náhum próféta könyvében is találkozunk vele, de ott Ninivével kapcsolatban, nem Izráel vezető rétegével kapcsolatban: *„Szemetet szórok rád, megszégyenítelek, és pellengérré állítalak (Náh 3,6).”* Mennyei meggyalázása az elhívottaknak, hogy megérezzék és tudatosítsák, több van az életük és szolgálatuk mögött, mint sem a saját személyük. Ez a szövetség ugyanis Lévi törzsével kötött. Nem akárki garantálja. Nem akárki áll minden mögött. Ez nem egy tollvonás. Az Úr nem ember, hogy megmásítja szavát. A szolgálat az szolgálat, sőt nem akármilyen szolgálatra hívta el őket mindenség Ura Istene: *„Azután lépjenek elő a papok, Lévi fiai, mert őket választotta ki Istened, az Úr, hogy szolgáljanak neki, és áldást mondjanak az Úr nevével, és hogy az ő utasításuk szerint intézzenek el minden peres ügyet és minden testi sértést. A meggyilkolthoz legközelebb eső város vénei mind mossák meg a kezüket az üsző fölött, amelynek a nyakát szegték a pataknál. Azután jelentsék ki ezt: Nem a mi kezünk ontotta ki ezt a vért, és a mi szemünk nem látott semmit. Bocsáss meg, Uram, népednek, Izráelnek, amelyet megváltottál, és ne ródd fel az ártatlanul kiontott vért népednek, Izráelnek! Így bocsánatot nyernek a vérontásért. Így eltávolíthatod a magad köréből az ártatlanul kiontott vért, mert azt tetted, amit helyesnek lát az Úr (VMóz 21,5-9).”* Ennek a szolgálatnak súlya van. Ezt nem lehet félvállról venni. Itt nincs mellébeszélés. Itt nincs kifogás. Itt nincs időmeghatározás. A Lévível kötött szövetség áldott szövetség. Népe érdekében felállított szövetség. Ennek a szövetségnek az alapja az Úr által garantált élet és béke. Szinte utal arra a Fineásra, aki hűséges volt és maradt az Úrhoz. Elevenítsük fel a nemrég olvasott történetet: *„Amikor Izráel Sittimben tartózkodott, elkezdett a nép paráználkodni Móáb leányaival, mert ezek meghívták a népet isteneik áldozati lakomáira. A nép velük evett, és leborulva imádta azok isteneit, és odaszegődött Izráel Baal-*

Peórhoz. De haragra gerjedt az Úr Izráel ellen, és ezt mondta az Úr Mózesnek: Fogasd el a nép minden főemberét, és akasztasd fel őket fényes nappal az Úr előtt, hogy elforduljon Izráelről az Úr izzó haragja. Mózes tehát ezt mondta Izráel bíráinak: Gyilkolja le mindenki a maga emberei közül azokat, akik Baal-Peórhoz szegődtek! Éppen akkor jött egy izráeli férfi, aki egy midjáni nőt hozott testvéreihez Mózes szeme láttára, meg Izráel egész közösségének a szeme láttára, amikor azok a kijelentés sátrának a bejárata előtt sírtak. Amikor meglátta ezt Fineás, Áron főpap fiának, Eleázárnak a fia, kilépett a közösség soraiból, dárdát fogott a kezébe, bement az izráeli férfi után a sátor belsejébe, és hasba szúrta mindkettőjüket: az izráeli embert és azt a nőt is. Ezzel elhárult a csapás Izráel fiairól. Huszonnégyezer halottja lett a csapásnak (IVMóz 25,1-7)."

Emellett a pap tanító szerepe nélkülözhetetlen volt Isten népe életében. Mózes törvényét, a tíz igét, nekik kellett tüzetesen áttanulmányozni és átadni a népnek. Isten áldásával ez a törvény nem maradt a kőtáblákon, hanem a szív tábláira került Fia, az Úr Jézus Krisztus által, Aki nem érvénytelenítette, hanem betöltötte azt, ahogyan erről Pál apostol ír: *„De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk (Gal 4,4)."* A szív után ugyanis az értelem, az intellektus fejlődése is a papok feladata. A papok ajkai az igazságot kellett, hogy tolmácsolják. Ézsaiás elhívása a tisztátalan ajakról beszél. Jeremiás elhívása a fiatalságról beszél. Mindenki, aki pap volt, tudta, hogy alkalmatlan arra a szolgálatra, amit végez, csak az Úr irgalmassága és megtisztító ereje vértette fel őket a hit pajzsával és azzal a tudással, ami egyedül az Ő szájából származik. A papok az útmutatás emberei voltak. Isten népét is arra ösztönözte, hogy a papok tanácsai mennyei tanácsok: *„Ezt mondja a Seregek Ura: Kérj útmutatást a papoktól erre nézve...(Hag 2,11)."* Épp ezért a szolgálathoz való hűség nélkülözhetetlen. Az élet és békesség szövetsége is. Az élet Ura az életet munkálja és azt kínálja a legnagyobb áldásnak, ami a zsidó köszönési formula. A jövő, a Messiási korszak áldásait: Békességet! „Salom, Eiréné.” A Békesség Fejedelme nem azért jön, hogy békétlenséget szítson, hogy szétdobáljon, hogy erőtlenné formáljon és bizonytalanná tegye lépteinket. Az Ő bizonyossága a megbékéltetés az Atyával. Ez az igazi főpapi szolgálat. Jézus megbékéltette Istent, Atyánkat az emberrel. Híddá vált, erős oszloppá, királlyá, pappá, prófétává, hogy hirdesse az Úrnak kedves esztendőjét. Nem jött harsonával, hanem csendes lélekkel, hogy a háborgó tengert lecsendesítse, a törvényt evangéliummá formálja, a bensőt kitakarítsa és ékesítse szent félelemmel. Így vált küldötté és imádságainkban az Ő nevében kérünk és fohászkodunk. A papok és a lévíták pedig mindezt felrúgták. Ellene mondtak mindannak, ami az Úrnál szent és sérthetetlen. Helytelen magatartásukkal, felelőtlen hozzáállásukkal, igazságtalan tanításukkal felrúgták az Úr által garantált egyoldalú szövetséget. Felrója nekik a szent Isten a személyválogatást. Felrója nekik a szent Isten az út elvetését. Felrója

nekik a szent Isten a tanítás megmásítását. Az Úr büntetése a megvetés. Az Úr büntetése a megalázott volt. A papoknak mindenben úgy kellett volna eljárniuk, mint maga az Úristen végezte: *„Mert Istenetek, az Úr istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmetes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni,... (VMóz 10,17)”* És mégis... A miénk is arcunk pirulása, amikor ezeket az igéket olvassuk. Az egyetemes papság elvét vallva mondjuk ki közösen, sok vaj van a fülünk mögött. A püspök úr mondta nem rég egy lelkészértekezleten, és nagyon szíven talált, amikor a lelkészek szolgálatára utalt: *„Nem mindent mi rontunk el...”* Sokat igen, hiszen példaképei kell legyünk a nyájnak, és nem mindig állunk hozzá a dolgokhoz úgy, ahogyan kell. Krisztus az út. Őt kövessük. Ő az alázat bajnoka, ahogyan a Filippiekhez írott levélben olvassuk: *„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (Fil 2,5-11).”*

Közének: 228. **dicséret:** 1. verse: *„Jehova csak néked éneklek...”*

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 28, 16-31.versei: *„Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani előljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: Férfiak, testvéreim, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemben mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétek nincs bennem. Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz, de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem ezt a láncot. Ők pedig ezt mondták: Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem a testvérek közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik. Kitűztek tehát számára egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonyosságot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. Egyesek hittek a beszédének, mások pedig nem hittek. Mivel nem értettek egyet egymással, szétoszlottak, és ekkor Pál ezt az egy igét mondta nekik: Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás*

próféta által atyáitokról: „Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete! Mert megkövérédett e nép szíve, fülüikkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemüikkel ne lássanak, fülüikkel ne halljanak, szívüikkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége! Ők pedig meg is fogják azt hallani. Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak. Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

16-28. versei: A római hatalom képviselői nem tartják Pál apostolt veszélyesnek a társadalomra nézve. Számolnak az ő szabadlábba helyezésével. A mozgástere megnagyobbodott, de amikor kiment, akkor jobb kezével a római katona bal kezéhez volt láncolva, aki védelmezője volt. Pál apostol azonban nem kimenőt rendez magának, hanem a város hitbeli dolgaival foglalkozik. Otléte után három nappal zsidó hittestvéreit hívja meg őrizetének színhelyére. Elmagyarazza nekik, hogy miért van bilincsek között. A Rómaiakhoz írott levélben már beszámolt a keresztyéneknek az ő látogatásáról, és arról, hogy Isten Izraelnek adott ígéretei beteljesedtek, az Úr nem hazudtolta meg önmagát, épp ezért ő arról beszélt, hogy mindenkinek a látókörét szélesíteni kell és nyitottá tenni éppen az Úr akarata szerint. Izrael előjárói Rómában készségesen látogatják őt meg és már a megszólításban, férfiak és testvéreim benne van a nyitás mindenki irányába. Elmondja, hogy hogyan került Rómába, miért volt szükség arra, hogy a császárhoz fellebbezzen. Az ő életére törtek az Ázsiában élő zsidók, de ő nem népét akarta vádolni, hanem kiszabadulni a vérszomjas fenevadak kezéből. Ő evangéliumot hirdetett. Saját népének adott ígéreteink keresztül beszélt Jézus Krisztusról, és az Ő dicsőséges feltámadásáról. A világ tüzes nyilaival szemben úgy viselkedett, ahogyan Jézus kérte elküldött tanítványait: *„legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok (Mt 10,16).”* Ezért akart beszélni és találkozni a Rómában élő zsidó közösség véneivel. Pál apostol kétszer említi felindultságában a zsidókat ebben a rövid szakaszban. Először is őket nevezi így, máskor pedig dühös és rárontott ellenzékét. Ezzel azt akarja kifejezni, hogy van olyan része az akkori zsidóságnak, amely befogadta az örömhírt, engedelmeskedik neki, tudatára ébredt annak, hogy Krisztusban beteljesedett ISTENNEK Izrael irányába tett minden ígérete és van egy másik oldal, amely ezt képtelen elfogadni és akceptálni. Így marad a vallásos ember, régi praktikák és berögzött formák rabjává az ember és soha nem jut el a Krisztus szabadságára. De a kegyelem minden embernek fel van kínálva. Ma is. Igaza volt Simeonnak, aki így vallott Mária és József színe előtt az Úr Jézusról: *„Íme, ő sokak elesésére és*

felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata (Lk 2,34b-35)." Jézus bizony jel, Akinek ellene mondanak. Krisztus feltámadásának sokan ellene mondanak. Jézus ellentmondó szolgálata megosztja, kirekeszti, látni lehet, hogy ki az, aki hisz, és ki fogadja hittel az örömhírt, ki pedig kételkedve, vagy éppen teljesen szívét bezárva ellene mond mindannak, amit hallott. A zsidók e páli bizonyágtétel után nyíltan szinte ironikus formában kijelentik, hogy ők nem kaptak semmilyen olyan értesítést Pál személye felől, ami kétségbe vonná hitelességét. Semmi negatív előjel érkezéséről az otthoniak részéről nem érkezett. Nincs olyan a birtokukban, ami miatt elítélhetnék. Sőt, egy olyan szót használnak, ami később teljesen megállta a helyét a keresztyén körökben. A herézis, tévtanítás. Azt mondják el Pálnak, hogy erről a szektáról, vagyis a keresztyénségről nincs értesülésük a zsidóságon belül. Arról beszélnek, hogy a keresztyénség egy zsidó vallási szekta. Az biztos, hogy a zsidóságból nőtte ki magát, de éppen Pál apostolnak, a pogányok apostolának mondják ezt? Neki köszönhetjük, hogy a keresztyénség nem maradt a zsidó szekták szintjét. Pál apostol ez ellen harcolt, Antióchiában, még Péterrel is szembe szállt, amikor kétszínűnek titulálta. Pál római prédikációjából pedig azonnal kitűnik, hogy a keresztyénség nem szekta, hanem azoknak az isteni ígéreteknek a csúcsa, amit az Úr az atyáknak adott. Éppen ezért Pál apostol egy újabb találkozóra hívja a testvéreket, hogy mélyüljön a tudásuk. Még nagyobb számban hallgatják őt. Reggeltől estig hallgatják őt és bebizonyítja nekik, hogy Isten Igéje, amelyet a próféták és Mózes hirdetett, Jézusban beteljesedett. Itt Lukács pedig konstatál. Egyeseket meggyőzött, másokat nem. Ez a hit szabadsága. Pál apostol nem akarja bevezetni a keresztyén diktatúrát. Nem azt hirdeti, hogy ide mindenki tartozik és ebben márpedig mindenkinek hinnie kell. A dolgok másképp vannak. Krisztusnak ellent mondanak. Ő nem erőlteti rá magát senkire. Szabadság nélkül nem létezik igaz hit. Ott van a lehetősége annak, hogy hozzá akarok tartozni vagy sem. Szabad akaratunk van. A szeretet szabadság nélkül nem igaz szeretet. A keresztyén igehirdetés ma is így hat: valaki megtér, valaki nem. Ez nem egy kémiai reakció, amit minden áron a tudósnak be kell bizonyítania. A hit nem az ész problémája. Pál apostol éppen ezért írja leveleit. Pál nem géniusz, aki megmondja a tutit. De mégis az, mert egy találkozás nyomán a damaszkuszi úton Krisztussal olyan életre szóló közösséget vállal, amire igent mond, hogy kihatással van minden közösségre. A meghatározott élmény. A magvető kiment vetni, veti a magot ma is és most is, de az Ige nem kényszereszköz. Az Ige hatalma a szabad döntésen alapszik. De Lukács éppen a kilencedik fejezettől szinte a keresztyénség terjedését arra az életeseményre építi, ami meghatározta Pál apostolt. Az ő igeszolgálatára épít. Úgy ahogyan ma a miénkre. Krisztusnak már nem látható a keze ezen a földön, de a mi kezünk az Ő kezévé válhat, hogy végezzük hatalmas tetteit. Krisztusnak már nem látható a lába ezen a földön, de a

mi lábunk az Ő lábai, hogy az emberekhez betérjünk. Krisztusnak a hangját ezen a földön senki sem hallja, de a miénket igen, hogy Róla tegyünk bizonyágtételt. Lukács épp ezért Pál apostol szolgálatára koncentrálna a gyülekezetekben. Nem arról ír az utolsó fejezetben, hogyan halt meg Rómában, hanem arról, hogyan hirdeti az evangéliumot még a bilincsek között is. Mivel kezdődik Lukács evangéliuma? Egy templomi jelenettel. Zakariás szolgálatával és mivel ér véget az Apostolok Cselekedeteinek könyve? Egy bérelt felházban végzett szolgálattal. Isten jelenlétét garantáló jeruzsálemi templomtól indul az evangélium és elér a birodalom szívéig, Rómáig. Pál sokat beszélt arról is, hogy elmegy Hispániába. Nem tudjuk, hogy ez sikerült-e neki, de a föld végső határáig eljutott az Úr Igéje. Pál apostol mindenkit fogad, de nem mindenki fogadja be az Urat. Lukács arról tesz bizonyágot, hogy bővül majd az egyház az üdvözülőkkel a jövőben is. Pál apostol nem Krisztus ikonja, másolata, hanem az egyházban végez szolgálatot. Az a felház ott, az egyházat szimbolizálja. Az egyház él, mert Krisztus él, és aki elfogadja szolgálatát, életben marad. Örök élete van. Felház, ház, amelyik Isten házává válik. Pál nem keresztyén templomot épít, hanem hajlékában, bilincsek között is Igét hirdet. Nem adottak a feltételek és mégis Isten Igéje nincs bilincsbe verve. Ma a misszió nem templomhoz kötött, hanem Isten Igéjének a hirdetéséhez. A Gerecsében gomba módra nőnek a gyülekezetek, de nem azért, mert templomot építettek, hanem azért, mert a szívek megnyíltak, a házak befogóvá váltak, a hajlékaikat az emberek megnyitották Isten szava előtt. Pál apostol utolsó mozzanata is ebben a bibliai könyvben az evangélium hirdetése a római zsidók között. A szívügye az örömhír, éppen ezért Lukács a szívügyekről szól idézve Ézsaiás prófétát. A Krisztusban megjelent öröm szívügy. Pál apostol idézi Ézsaiás próféta könyvének a 6. fejezetét. A megkövéredett szívről beszél. Izrael népének a szívek teljesen érzéketlen. Isten ügyével szemben közömbös. Ézsaiás kifejezi, hogy minden a néptől függ. Úgy ahogyan erről Ezékiel próféta könyvének 36. fejezetében, vagy épp Jeremiás próféta 31. fejezetében olvasunk. A szív megkövéredett. A szív megkeményedett. A szív összehúzódott. A szívügy nem magánügy. Szívügyem. Istenünk a mi szívügyünk? Isten Igéjének a megértéséhez befogadó szív kell. Meglágyult, életerős és vértől duzzadt szív. Ehhez pedig hallgatói figyelem, készség, alázatos Órá hangolás. Egyedül Rá figyelés. Jézus ige hirdetését elfogadni csak nyitott szívvel lehet. Akarat, tiszta és őszinte hallgatás, Máriai csüngés Jézus szavain sokszor hiányzik. Pál apostol ezt Izrael életén keresztül szépen szemlélteti a Rómaiakhoz írott levélben a 11. fejezetben a vad és a szelíd olajfa képén keresztül. Pál apostol tehát látja az Úr tervét. Akik nem fogadták be az Igét, még azoknak is van rá lehetőségük. Az ő elvettetésük nem tart örökké, de minden népnek adatik az Úr Igéje. Ennek szimbolikus jelképe az, hogy Pál apostol megérkezik Rómába, és ezzel együtt Jézus is beteszi a lábát a pogány területre. Pálon keresztül hallatja szavát. Pál apostol Timóteushoz írott II. leveléből pedig tudjuk: *„Egyedül Lukács van velem*

(IIITim 4,11),” de „Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve (IIITim 2,8-9).” Az egyháznak és benne gyülekezeteinek fel kell ismerni az igehirdetés szépségét és nehézségét. Mindig lesznek olyanok, akik hitre jutnak és találkozunk olyanokkal is, akik görcsösen ellene mondanak Krisztusnak. Sőt azzal is találkozunk, hogy aki hirdeti, az bilincsek között, megvetve és meghajszolva, de lelkében szabad, mert az Ige nincs bilincsbe verve. Az Ige ma is zárba illő kulcs. Azért kell hirdetni, hogy lehulljanak a závárok.

29-31. versei: Pál végül a szent féltékenységet akarja elültetni testvérei szívében. Azt akarja, hogy felfogják az üdvösség milyen hatalmas ajándék. A kegyelem a leghatalmasabb kincs, amely megcélozza az emberi szívet. Igenis legyenek féltékenyek a pogányokra. Igenis legyenek féltékenyek az idegen népekre. Isten mindenkinek felkínálja a lehetőséget. Ő nem sakkozz, hanem szolgál. Pál pedig meg van győződve arról, hogy ez az örömezenet szíven találja a pogányokat. Hiszen ez az ő Krisztusban elrejtett életének a tapasztalata. A pogányok nagyobb lelkesedéssel hallgatták az Igét. A pisídiái Antióchiában Pál és Barnabás elfordultak a zsidóktól a saját zsinagógájukban és a pogányok pedig örömmel fogadták a Krisztusról szóló bizonyágtételt és Pál ott is Ézsaiás prófétát idézi. Nagy felkiáltó jel ez ma is számunkra. Kinek adatott az üdvösség? Mindenkinek! Pál igehirdetésének a súlypontja Krisztus és az Ő tette. Elfordulás a törvény betűitől és megérkezés Krisztushoz, az evangélium szolgájához. Pál apostol igehirdetése felszólítja az együttműködésre a zsinagógákat és a felházakat. A közösség ereje, együtt gondolkodás, együttérzés, együvé tartozás súlypontjai az egyház felházai és a zsidóság zsinagógái. Eltérnek egymástól, más teljesen a profiláció, két különböző tér, zsidó és keresztyén közösség, de Pál apostol mindenkit fogad. Az egyháznak befogadóvá kell válni. Még többet kell befogadnia. Szabadon kell hirdetnie Isten Igéjét, mindenkit be kell fogadni, főleg azokat, akiket hatványozottan kirekesztettek, mert így és csak így az Úr művének a tolmácsolója. Az egyház élete a fontos, nem Pál apostol életének a vége. A tradicionális egyház megszűnik, Krisztus egyháza tovább él. Krisztus a jövőnk. Hirdetni Isten országát, az Úr ezt bízta rád, lásd meg jól.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban (IKor 15,58).” Ámen.

Ének: **396. dicséret**: „Ébredj bizonyágtevő lélek,...”